

Prelatens brev (januari 2009)

Ett nytt år börjar och Opus Deis prelat inbjuder att inleda det med att betrakta hur underbart det är att vara Guds barn. Den Helige Ande kommer att hjälpa oss att få glädje av denna kärlek.

2009-01-06

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Under jultidens dagar dras vår blick även till Jungfru Maria som är helt sysselsatt med att ta hand om sin nyfödde Son. Med vilken kärlek tog hon honom inte i sin famn i Betlehem och tog hand om honom i varje stund! Därefter under åren i Nazareth sökte hon efter sättet att inte behöva skilja sig från hans sida. Hon samarbetade med den helige Josef i Guds Sons mänskliga uppväxt och gav honom sin tillgivenhet och lärde sig av hans beteende och ord såsom Mästarens första och bästa lärjunge. Nu tar hon hand om oss, om var och en av oss, med samma tillgivenhet och omsorg som hon visade mot sin Son, eftersom Jesus Kristus på Korset bekräftade hennes sanna andliga moderskap över kvinnor och män i alla tider.[1] Allt sedan dess har Maria inte upphört att ta hand om hela mänskligheten och i synnerhet om sina mest behövande barn. Därför inbjuder Kyrkan oss vid årets början – Jungfru Marias gudomliga moderskaps högtid – att betrakta Jungfru Marias omsorg och tacka för hennes finkänsliga hjälp.

Ordets Inkarnation förverkligades, som vi bekänner i trosbekännelsen, genom den helige Andes verkan, med Jungfru Marias fria och fulla samtycke. Med detta mysterium, som kulminerar i Korset och i uppståndelsen, räddade Gud oss från våra synder och skänkte oss gåvan att vara Guds barn. De gångna dagarna har vi läst några ord av den helige Paulus, Kristi och Evangeliets store förkunnare, riktade till dem i Galatien, ord som innefattar en lärdomskatt. Han skriver att *när tiden var inne sände Gud sin Son, född av en kvinna och född att stå under lagen, för att han skulle friköpa dem som står under lagen och vi får söners rätt.*[2]

Under detta Paulusår tar vi kärleksfullt upp vissa av de viktigaste lärosatserna som hedningarnas apostel har förmedlat till oss. **Vi befinner oss** – sade Påven för några månader sedan – **inför en jätte, inte bara på grund av hans konkreta apostolat, utan även på grund av hans teologiska lära, som är utomordentligt djup och stimulerande.**[3] Det är han som tillsammans med den helige Johannes mest har talat till oss om den helige Ande, om hans verkan i Kyrkan och i de kristna. Med dessa rader skulle jag vilja beröra några aspekter i denna lära så att vi djupare förstår Hjälparens grundläggande betydelse för en intensiv utveckling av ett kristet liv, ett mål som vi alla bör eftersträva.

När vi läser Apostlagärningarna ser vi hur den helige Ande leder Kyrkan från första stund. Hans verkan – som det berättas i denna bok – är helt uppenbar i den helige Paulus liv: allt det som Aposteln företar sig, allt ifrån hans omvändelse till hans martyrdöd, präglas av Hjälparens verkan. Genom nåden väljer och viger Herren honom tillsammans med Barnabas så att kristendomen kan utbreda sig bland hedningarna; han leder honom på hans apostoliska resor och driver honom att evangelisera Europa; han förkunnar för honom att han skall vittna om Kristus i Jerusalem och till och med i själva Rom.[4] **Kort sagt, hans närvaro och verkan leder allt.**[5]. Helgarens ingripande är så uppenbar bland de första kristna, att Apostlagärningarna kallats *den helige Andes evangelium*.

Låt oss inte tvivla på att vi kommer att växa mycket i kontemplativ anda, i apostolisk effektivitet, om vi vänder oss till honom oftare, varje dag, om vi ber honom om att leda oss med sin nåd. Till vilken grad är du verkligen intresserad av att låta dina gärningar få en övernaturlig dimension? Hur djup vördnad visar du när du upprepar *Gloria Patri, et Filio, et Spiritui Sancto*? Märker du behovet av att överlämna dig i hans händer varje

gång du nämner hans namn?

Men den helige Paulus begränsar sig inte i sina brev **till att beskriva den dynamiska och operativa dimensionen av tredje personen i den heliga Treenigheten, utan han analyserar även hans närvaro i den kristnes liv.**[6] Jesus Kristus hade förkunnat att Fadern och han själv skulle komma och bo i deras själ som tog emot hans ord och älskade honom, och han tillade: *Detta har jag sagt er, medan jag är kvar hos er. Men Hjälparen, den helige Ande som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära er allt och påminna er om allt som jag har sagt er.*[7] Inspirerad av Gud reflekterar Aposteln **över Anden och visar hans påverkan på inte bara den kristnes handling, utan även hans vara. I själva verket säger han att Guds Ande bor i oss (jfr Rom 8:9, 1 Kor 3:16) och att Gud har "sönt sin Sons ande in i vårt hjärta" (Gal 4:6).**[8]

Vi vet att hela Treenigheten bor i den rättfärdiges själ genom nåden, men Treenighetens närvaro i män och kvinnor som är vänner till Gud tillskrivs Helgaren på ett särskilt sätt. Den traditionella förklaringen är lätt att förstå: eftersom heliggörandet är en verkan av Guds kärlek, finns det inget mer naturligt än att denna handling tillskrivs den person som är Kärleken själv inom Treenigheten: den helige Ande. På liknande sätt tillskriver man Fadern skapelsen och Ordet återlösningen, även om allt det som Gud gör i förhållande till världen, görs utan skillnad av de tre gudomliga personerna. Treenigheten tränger in i vårt väsens innersta, inte bara eftersom vi är skapade varelser utan eftersom han med nåden får oss att delta i Guds innersta liv, som Faders söner, i Sonen, genom den helige Ande.[9]

Andra Vatikankonciliet preciserar: "Av sådan art och sådan storhet är det människans mysterium som de troende kan se i den kristna uppenbarelsens klara ljus. Det är alltid genom Kristus och i Kristus som lidandets och dödens gåta blir belyst, den som annars utanför hans evangelium överväldigar oss. Kristus har uppstått och genom sin död tillintetgjort döden och skänkt oss livet så att vi såsom söner i Sonen kan i Anden ropa: *Abba, Fader!*"[10]

Gåvan att vara Guds barn är den största gåva som vi kunnat få från Gud. **Vår stora värdighet består just i att vi inte bara är Guds avbild utan även Guds barn. Och detta – säger den helige Fadern – är en inbjudan att leva vårt barnaskap, att bli alltmer medvetna om att vi är adopterade barn i Guds stora familj. Det är en inbjudan att förvandla denna objektiva gåva till en subjektiv verklighet som är avgörande för vårt sätt att tänka, för vårt sätt att handla, för vårt sätt att vara.**[11]

Hur tacksamma den helige Paulus bör vi inte vara, som var ett av Gud utvalt redskap för att visa denna grundläggande sanning i den kristna tron med ny glans! I brevet till Galaterna påminner han om att Ordet blev kött i Jungfru Marias sköte så att vi kunde bli Guds barn och därefter tillägger han: *Och eftersom ni är söner, har Gud sönt sin sons ande in i vårt hjärta, och den ropar: "Abba! Fader!" Alltså är du inte längre slav, utan son. Och är du son, har Gud också gjort dig till arvtogare.*[12] På detta sätt uppfylls det som den helige Thomas av Aquino påpekar: "På samma sätt som verkan av Sonens sändning var att leda till Fadern, så är även den helige Andes sändning att leda alla troende till Sonen."[13]

Att känna igen denna gåva och att bete sig i enlighet med den utgör, såsom den helige Josemaría lärde, **det största uppror som en människa som vägrar att leva som ett djur kan göra, en människa som inte låter sig nöjas – som inte finner ro – innan hon lär känna Skaparen och umgås med Honom.**[14] Av denna anledning tillade han: **Slavar eller Guds barn: detta är vårt livs dilemma. Antingen är vi Guds barn eller slavar under högmodet, sinnligheten eller den ångestladdade egoism som verkar plåga så många människor.**[15]

Gud ville att en verklig och levande medvetenhet att vara Guds barn skulle vara grunden till Opus Deis anda. Detta hävdades alltid av vår grundare, som till och med kom ihåg (detta upprepade han många gånger) exakt den stund då vår Herre bestämde att det skulle skrivas med eld i hans själ. **Detta kännetecknande drag i vår anda föddes tillsammans med Verket, och 1931 fick det form. Vid en tid som mänskligt sett var**

svår, men då jag ändå hade vissheten om det omöjliga – om det som ni idag ser är verklighet – kände jag Herrens verkan som lät följande innerliga bön växa fram i mitt hjärta och på mina läppar, med kraften hos något som verkade som en tvingande nödvändighet: Abba! Pater! Jag var ute på gatan, i en spårvagn: gatan hindrar inte vår kontemplativa dialog; världens buller är för oss en plats för att be. Jag bad förmodligen denna bön högt, och de runt omkring trodde säkert att jag var galen: Abba! Pater! Vilket förtroende, vilket lugn och vilken optimism kommer det inte att ge er mitt i era svårigheter att känna att ni är barn till en Far som vet allt och som kan allt!^[16]

Den helige Josemaría rekommenderade oss alla att ofta varje dag betrakta denna sanning. Han uppmanade oss att betrakta den helige Paulus lära: *Anden själv vittnar tillsammans med vår ande om att vi är Guds barn. Men är vi barn, då är vi också arvingar, Guds arvingar och Kristi medarvingar, om vi delar hans lidande för att också få dela hans härlighet.*^[17]

Det är alltid dags att fördjupa sig i det gudomliga barnskapet, men dessa dagar är det mer tillgängligt: det räcker med att titta på Jesusbarnet som ligger i krubban, i sin Moders eller i Josefs famn. Vår Gud har blivit en hjälplös och försvarslös varelse så att vi blir Guds barn, känner oss innerst inne som sådana och närmar oss honom utan rädsla. Om det av någon anledning ändå skulle kännas svårt, låt oss vända oss till Jungfru Maria och den helige Josef och be dem lära oss att umgås med Gud med den förtroelighet och innerlighet som de visade. Låt oss be Hjälparen som bor i vår själ att han låter vårt hjärta ropa *Abba! Fader!* så att Gudsdyrkans gåva låter oss djupt avnjuta denna verklighet att vi är Guds barn.

I sin katekesundervisning framhäver Benedikt XVI **en annan typisk aspekt av Anden som den helige Paulus lär oss: hans relation till kärleken. Aposteln skriver: "Hoppet sviker oss inte, ty Guds kärlek har ingjutits i våra hjärtan genom att han har gett oss den heliga anden" (Rom 5:5) (...) Anden får oss att ha samma livsrytm som Guds liv, som är kärleksliv, och får oss att personligen delta i de relationer som finns mellan Fader och Son.**^[18]

Låt oss avväga innebörden i dessa ord väl. Tack vare Hjälparen, som gör oss till Guds barn i Kristus har vi blivit *introducerade* in i den heliga Treenighetens saliga och saliggörande liv. Vi, som är fattiga varelser, skapade av jordens stoft, kan slå i takt med Herrens hjärta. "Anden gör oss Kristusformade genom sin heliggörande kraft. Han är verkligen som Kristi, vår Frälsares, gestalt eller struktur och han ingjuter själv Guds bild i oss."^[19]

Kristi uppenbarelse högtid och Herrens dop talar till oss om den helige Andes ständiga verkan: han ledde de tre vise männen till Betlehem och han steg synbart ner över vår Herre i Jordanfloden och visade att Jesus Kristus var den efterlängttade Messias. Låt oss lära oss att öppna våra hjärtan för hans heliggörande nåd. Låt oss oftare betrakta denna inbjudan som genljöd då Jesus döptes av Johannes: *Detta är min älskade Son, han är min utvalde.*^[20] Och vid förklaringens stund, men ny kraft: *Detta är min älskade Son, han är min utvalde. Lyssna till honom.*^[21] För att ta oss in i denna dialog, för att dra verksamma slutsatser av Mästarens undervisning – handlingar och ord – bör vi vara ytterst följsamma gentemot den helige Ande, som kommer att få oss att med större klarhet upptäcka att det är möjligt och nödvändigt att helga det vardagliga livet, i medvetenhet om att hela vårt beteende bör sammanfattas i att tala med Gud och att tala om Gud med människor.

Årsdagen av den helige Josemarías födelsedag den 9 januari och av hans dop den 13 talar också till oss om Hjälparens närhet. Låt oss ta vara på vår Faders förbön så att vi tar emot alla den helige Andes ingivelser och så att vårt liv präglas av en fulländad trohet, såsom den som den helige Josemaría eftersträvade under hela sitt liv.

Jag vet att ni tänker på att den 21 januari är ännu en årsdag av den första Sankt Rafaelscirkeln: i dessa **tre, tre tusen, trehundra tusen, tre miljoner...** fanns vi alla närvarande. Jag hoppas att vi inte glömmet bort att om vi vill, gör Herren var och en av

oss i stånd att vara effektivt apostoliska, om vi är "essentiellt" eukaristiska.

Med all sin tillgivenhet välsignar er

er Fader

+Javier

Rom den 1 januari 2009

[1] Jfr Joh 19:25-27.

[2] Gal 4:4-5.

[3] Benedikt XVI, *Tal vid den allmänna audiensen*, 15/11 2006.

[4] Jfr Apg 13:2-4, 16:6-10, 20:22-23, 23:11, 27:24.

[5] Den helige Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 127.

[6] Benedikt XVI, *Tal vid den allmänna audiensen*, 15/11 2006.

[7] Joh 14:25-26.

[8] Benedikt XVI, *Tal vid den allmänna audiensen*, 15/11 2006.

[9] Jfr Johannes Paulus II, Encyklika *Dominum et vivificantem*, 18/5 1986, nr 32 och 52.

[10] Andra Vatikankonciliet, Pastoral konst. *Gaudium et spes*, nr 22.

[11] Benedikt XVI, *Tal vid den allmänna audiensen*, 15/11 2006.

[12] Gal 4:6-7.

[13] Den helige Thomas av Aquino, *Kommentar till Johannesevangeliet*, 14,26.

[14] Den helige Josemaría, *Guds vänner*, nr 38.

[15] *Ibid.*

[16] Jfr. A. Vázquez de Prada. *El Fundador del Opus Dei*, Vol I, sidor 389-390.

[17] Rom 8:16-17.

[18] Benedikt XVI, *Tal vid den allmänna audiensen*, 15/11 2006.

[19] Den helige Kyrillos av Alexandria, *Påskpredikan*.

[20] Matt 3:17

[21] Matt 17:5.